

[Aksel Larsen.]

lovsstridig, og jeg venter på et initiativ fra regeringens side for at få ophævet den grundlovsstridige teatercensur.

Det, jeg har sagt om vor villighed til at støtte regeringen i gennemførelsen af de reformer, den har lovet vælgerne, betyder ikke, at vi godkender den opfattelse, som findes i det, om jeg så må sige, antisocialistiske grundlag for socialdemokratiets program og det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s tale, nemlig at disse sociale reformer og fremskridt kun kan gennemføres, hvis der forinden sker en produktionsforøgelse. Jeg vil tillade mig at spørge: Hvem skal produktionsforøgelsen gavne? Til hvilket formål har man iværksat den voldsomme produktivitetskampagne, hvori man har spændt De samvirkende Fagforbund ind, og som man ligefrem lader fagforeningsmedlemmerne betale kontingent til — for jeg går ud fra, at De samvirkende Fagforbunds produktivitetseksperter ikke får deres løn af amerikanerne. Det er ikke produktivet, der mangler. Vor industri og vort landbrug er i allerhøjeste grad produktionsdygtigt. Det, der mangler, er afsætning. Afsætningen herhjemme er for lille, fordi størstedelen af befolkningen har for lidt at købe for, og derfor er det her, man må sætte ind.

Afsætningen udadtil er der også vanskeligheder med, men det skyldes den mildest talt tåbelige handelspolitik, der er ført i Marshallplanens og Atlantpagtens tegn. Det blev understreget af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at der ikke alene er vanskeligheder for afsætningen af industrieksporten, men også for landbrugseksporten, og det ærede medlem nævnte i den forbindelse baconaftalen med England. Det er for mig temmelig ufatteligt, at man har afsluttet en baconaftale af den art — det vil sige helt ufatteligt er det naturligvis ikke, men den kommer ind under en kategori, som tidligere her i tinget er karakteriseret af det ærede medlem hr. Aksel Møller som Ebberød bank. Her går man ind på at forpligte sig til at sælge dansk bacon til England for en meget lav pris, og så sikrer man sig ikke engang ret til en ubegrænset baconproduktion, men indretter aftalen sådan, at England kan bestemme, at vor baconproduktion skal sættes ned, med andre ord, at

England kan bestemme, at svinekortene skal indføres igen i Danmark.

Jeg tror, der ville være mulighed for at afsætte vort flæsk til andre lande end England. Jeg har naturligvis ikke noget imod, at man træffer aftale med England om levering af et bestemt kvantum, hvis England vil betale en rimelig pris for det, men jeg har noget imod, at man går ind på en aftale med England om, at England skal kunne forbyde os at opretholde vor svineproduktion eller forøge den og så sælge til andre lande det, som England ikke kan aftage. Det er imidlertid det, man har gjort gennem den baconaftale, som er blevet en kendsgerning under den regering, der blev ledet af det ærede medlem hr. Erik Eriksen.

Jeg finder anledning til at sige, at man skulle begynde at handle på en anden måde, man skulle samtidig se sig om efter øgede afsætningsmuligheder for såvel dansk industri- som dansk landbrugsproduktion. Der kan eksporteres til andre lande end England, Vesteuropa og Amerika, og der eksporteres også i nogen grad til Østeuropa og Asien, men i altfor ringe grad. Man udnytter aldeles ikke de meget store muligheder, her er. Grunden til, at man ikke udnytter dem, er ligetil: man føler sig bundet af forpligtelser, indgået i aftaler med Amerikas Forenede Stater. Man føler sig bundet af en lov, vedtaget ved kongressen i Washington, som foreskriver, hvad Danmark må eksportere, og hvad Danmark ikke må eksportere. Før man begynder at ville have arbejderne med på at jage produktiviteten i vejret, skulle man sikre, at der virkelig er afsætning for en øget produktion. Ellers er det indlysende, at en forøget produktivitet kun vil give sig virkninger i en forøget og konstant arbejdsløshed. Arbejderne kan ikke være interesseret i at medvirke til en produktivitetskampagne, som på den ene side vil sikre kapitalisterne forøget profit og på den anden side vil medføre, at flere arbejdere sættes på gaden, jages ud i arbejdsløshed. Det er i parentes bemærket i skarpeste modstrid med alle Karl Marx' økonomiske teorier at påstå, at sociale fremskridt kun er mulige, hvis arbejderne medvirker til produktivitetforøgelse. Jeg er derfor aldeles ikke betænkelig ved de krav, der fra fagforeningernes side er stillet med henblik på den kommende overenskomstsituation, de